

ČESKÁ REPUBLIKA**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **A. B.**, bytem K. n. O., F. 1248, doručovací adresa D. n. O., R. A. 23, zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, čj. KUOK 19890/2014, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 11. 2013, čj. SMOL/220013/2013/OARMV/DPD/Hlo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. a porušení § 4 písm. c) tohoto zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 4. 9. 2013

v době kolem 14:10 hodin v Olomouci na ulici Lipenská při vyjíždění z čerpací stanice pohonných hmot Lukoil jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, nerespektoval vodorovnou dopravní značku č. V 1b „Dvojitá podélná čára souvislá“ a přejel přes ni. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal nezákonný postup správního orgánu I. stupně. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí prakticky plně ztotožnil s postupem a dokazováním správního orgánu I. stupně, který uznal žalobce vinným z výše uvedeného přestupku, aniž by mu umožnil navrhnout důkazy (např. kamerový záznam pořízený čerpací stanicí, záznam z trasy GPS zařízení z vozidla, výslech svědka, případně videozáznam pořízený samotnými strážníky městské policie) a činit jiné návrhy, dále v řízení vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k věci k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. Žalobce se neztotožnil s právním názorem žalovaného, protože – jak již namítal v odvolání ze dne 21. 12. 2013 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 11. 2013 – od začátku tvrdí, že se takového jednání nedopustil a od žádné benzinové čerpací stanice nevyjížděl. Dne 4. 9. 2013 se žalobce kolem 14:00 hodin vracel přes Olomouc z Ostravy domů a byl zastaven strážníky Městské policie Olomouc v ulici Lipenská. Hlídka žalobci sdělila, že ho viděli, jak vyjíždí od čerpací stanice, kterou předtím zřejmě po levé straně míjel. Proto žalobce trval na sepsání oznámení v domnění, že se bude moci k celé věci vyjádřit a vše se vysvětlí, protože si strážníci pravděpodobně v hustém provozu spletli jeho vozidlo s vozidlem někoho jiného. Žalobce nikdy rovněž žádnému ze strážníků městské policie poté, co byl zastaven, neřekl, že od této čerpací stanice vyjížděl, přičemž toto tvrdí pouze jeden ze strážníků. Dále žalobce ke svému předvolání k ústnímu jednání na 19. 11. 2013 opakovaně uvedl, že o doručení předvolání se dozvěděl od rodičů až v podvečer před tímto jednáním. Žalobce s rodiči již nebydlí, o výzvě České pošty, která mu byla vhozena do stránky, ho dříve neinformovali a telefonovali mu až v předvečer jednání, tedy 18. 11. 2013, jak žalobce původně uvedl ve své omluvě. Žalobce chtěl celou věc řešit a tak neprodleně telefonicky dne 19. 11. 2013 v 9:00 hodin na telefonu 587433408 vyrozuměl pracovníka magistrátu, omluvil se a požádal o stanovení nového termínu k ústnímu jednání, přičemž mu sdělil adresu pro doručování, na které je v současné době k zastížení. Svou omluvu žalobce s opětovným uvedením adresy svého současného bydliště následně rovněž zaslal písemně s tím, že se rozhodně chce seznámit s tím, co je mu kladeno za vinu, chce využít svého práva vyjádřit ke všem skutečnostem a chce být přítomen u ústního jednání. Telefonicky a ani písemně žalobci dále nový termín ústního jednání nebyl sdělen. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním, jakým tato omluva byla vyhodnocena tak, že není náležitá. Právní zástupce, na kterého se žalobce následně obrátil, až v odvolání proti rozhodnutí, ve snaze vysvětlit, jak se žalobce o předvolání k ústnímu jednání dozvěděl, chybně uvedl, že rodiče žalobce informovali poté, co mu byla do schránky vhozena obálka s písemností. Toto byla chybná informace, v samotné původně zaslané omluvě o tom není žádná zmínka, a i přesto byla omluva vyhodnocena s tím, že není náležitá. Žalovaný pak uvedený rozpor mistrně použil ve svém odůvodnění v neprospěch žalobce, aniž se zabýval skutečným stavem věci a argumentoval jím. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že žalobce se

nedostavením k nařízenému ústnímu jednání připravil o možnost účasti na dokazování a seznámení se s podklady (důkazy) pro rozhodnutí ve věci, a že aplikace § 36 správního řádu by byla namístě v případech, pokud by byly po ústním jednání ještě shromažďovány další podklady pro rozhodnutí. Je pravdou, že žalobce byl v písemném oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 24. 10. 2013 obecně poučen o tom, že při ústním jednání bude proveden výslech svědků, při kterém má žalobce právo být přítomen a klást svědkům otázky, a že na konci ústního jednání mu bude podle § 36 odst. 3 správního řádu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce však nebyl výslovně poučen o tom, že v rámci ústního jednání správní orgán ukončil shromažďování veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí v předmětné věci. Žalobce podle výše uvedené písemnosti si tedy nemohl oprávněně udělat úsudek o tom, že na konci ústního jednání bude správním orgánem ukončeno dokazování, a že správní orgán dále žalobci neumožní seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Ostatně správní orgán ani nijak žalobci nedal najevo, že pokud se k nařízenému jednání nedostaví, má za to, že žalobce svého práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu nechce využít. Žalobce naopak v písemné omluvě jasně uvedl, že chce uplatnit své právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a být přítomen u ústního jednání. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl krácen na svých procesních právech, protože podle § 36 odst. 3 správního řádu mají účastníci řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí, a že správní orgán nestanovil lhůtu, aby se žalobce mohl vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí. Možnost vyjádřit se k nim je jedno ze základních procesních práv správního řízení vyplývající obecně již z Listiny základních práv a svobod, respektive obecně z práva na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 LZPS). Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, čj. 7 A 112/2002 – 36.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobním námitkám uvedl, že jsou totožné s námitkami učiněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný ve svém, žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal a na svých závěrech tam vyslovených nadále setrval. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, nýbrž se o svá práva připravil pouze svou nečinností. Provedeným dokazováním bylo nad vší pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil skutku, který mu byl kladen za vinu, a proto navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce setrval na svých žalobních důvodech, ke kterým žalovaný žádnou novou argumentaci neuvedl. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že žalobce nebyl krácen na svých právech a připravil se o ně svou nečinností, zejména nedostavením se k nařízenému ústnímu jednání. Žalobce se neprodleně, poté co se dozvěděl, že k jednání má dojít 19. 11. 2013, telefonicky příslušnému pracovníkovi omluvil, přičemž tuto omluvu zaslal v písemné podobě dne 20. 11. 2013. V písemné omluvě výslovně uvedl, že se rozhodně chce seznámit s tím, co je mu kladeno za vinu, chce využít svého práva vyjádřit se ke všem skutečnostem a být přítomen u ústního jednání, přičemž telefonicky a ani písemně žalobci nový termín ústního jednání nebyl sdělen. Místo toho správní orgán ukončil správní řízení, a aniž dal

žalobci jakýmkoliv způsobem na vědomí, že shromažďování podkladů bude v rámci ústního jednání ukončeno, vydal 25. 11. 2014 rozhodnutí. Správní orgán rovněž nezaslal žalobci výzvu k seznámení, ze které by bylo zřejmé, že shromažďování podkladů již bylo ukončeno. S odkazem na citované rozhodnutí NSS, čj. 7 A 112/2002 – 36, spatřoval v řízení žalobce porušení jeho základních práv zejména v odepření práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a navrhopat na podporu svých tvrzení důkazy (záznam trasy GPS zařízení ze služebního vozidla, které užíval, výslech svědka, videozáznamy strážníků městské policie či z benzinové čerpací stanice). Vydané rozhodnutí nemohlo vycházet z úplných a přesně zjištěných skutečností a správní orgán jej vydal pouze na základě výpovědí strážníků městské policie, které jsou rozdílné. Pokud by žalovaný strážníkům na místě totiž uvedl, že od benzinové čerpací stanice vyjížděl, neměl by dále důvod s vyřízením přestupku na místě nesouhlasit, neboť si byl dobře vědom případných dalších nákladů v souvislosti s náklady správního řízení.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 2. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil z oznámení přestupku, že se ho měl dopustit žalobce podle přiloženého úředního záznamu a oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Podle úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 4. 9. 2013, dne 4. 9. 2013 v 14:07 hodin projížděla hlídka městské policie ve složení strážník 024 – V. O. a strážník 197 – N. P. po ulici Lipenská v Olomouci (směrem od ulice Pavelkova ke křižovatce ulice Lipenská, Rolsberská, Hodolanská, Velkomoravská), kde u čerpací stanice Lukoil spatřila osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, jehož řidič byl u výjezdu z této čerpací stanice najetý tak, že bránil výjezdu ostatním vozidlům a čekal na vhodnou příležitost k vyjetí (velmi hustý provoz). V době 14:10 hodin již byla hlídka městské policie v těsné blízkosti uvedené čerpací stanice, kdy výše uvedené vozidlo z ní vyjelo přes vodorovné dopravní značení *V 1b – Dvojitá podélná čára souvislá*. Hlídka městské policie ihned vyjela za uvedeným vozidlem, které bylo z důvodu provozu zastaveno pomocí výstražného světelného zařízení na služebním vozidle městské policie a nápisem „STOP“ až za výše uvedenou křižovatkou. Strážník V. šel za řidičem, který ve vozidle seděl sám a dotázal se jej, zda si je vědom spáchání přestupku. Nato řidič sdělil, že na uvedené čerpací stanici byl, žádnou značku neviděl a hlídku městské policie požádal, zda si může zatelefonovat, což mu bylo umožněno. Po telefonátu řidič strážníku . sdělil, že si není vědom žádného přestupku.

[7] Podle ručně psaného úředního záznamu – oznámení o přestupku žalobce z ekonomických důvodů žádal o přerazení vyřízení přestupku do jeho trvalého místa bydliště a uvedl, že si není vědom žádného přestupku.

[8] Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na 19. 11. 2013 bylo žalobci doručeno na adresu zjištěnou z občanského průkazu podle § 24 odst. 1 správního řádu. Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí 30. 10. 2013 a byla vložena do schránky 12. 11. 2013.

[9] V oznámení o zahájení řízení byl žalobce poučen podle § 16 odst. 3, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1 až 3, § 38 odst. 1 a 4, § 52, § 59, § 60 odst. 1, § 62 odst. 1 a § 63 správního řádu a § 55 odst. 1, § 73 odst. 2 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích.

[10] Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně z 19. 11. 2013 byl tento správní orgán telefonicky kontaktován mužem, který se představil jako žalobce a který uvedl, že se k ústnímu jednání nedostaví, protože se v místě trvalého bydliště nezdržuje a o předvolání se dozvěděl teprve včera, kdy si písemnost převzal. Vzhledem k tomu, že se nemůže uvolnit z práce, nemohl se dostavit ke správnímu orgánu. Žalobce byl poučen, že běžné pracovní důvody nejsou řádnou omluvou z ústního jednání, a že přestupek bude projednán v jeho nepřítomnosti, s čímž žalobce souhlasil a požádal, aby mu další písemnosti byly zasílány na doručovací adresu a uvedl kontaktní telefonní číslo.

[11] Přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce 19. 11. 2013 a byly provedeny výslechy svědků. Svědek – strážník O. V. vypověděl shodně, jak bylo uvedeno v úředním záznamu o spáchání přestupku s tím, že se žalobce doznal k tomu, že z čerpací stanice vyjížděl. Svědek po vyzvání správního orgánu do přiložené mapy zakreslil směr jízdy hlídky a vozidla zn. Škoda a místo, ze kterého přestupek viděl. K dotazům správního orgánu svědek vypověděl, že strážníci jeli v levém jízdním pruhu, jinak by přestupek neviděli; k dotazu, z jaké vzdálenosti viděli, jak vozidlo přešlo přes dopravní značku *Dvojitá podélná čára souvislá*, svědek vypověděl, že si to netroufá odhadnout na metry, ale ví, že po levé straně byla budova a strážníci byli na úrovni jejího konce.

[12] Svědek strážník P. N. vypověděl o spáchání přestupku shodně jako v úředním záznamu s tím, že když se blížili k čerpací stanici Lukoil na ulici Lipenská, viděl, jak na jejím výjezdu stojí dvě vozidla a z nich jedno vyjelo směrem na Ostravu. Než dojeli na úroveň tohoto výjezdu, tak vozidlo Škoda Octavia vjelo do protisměru přes dvojitou podélnou čáru souvislou a pokračovalo v jízdě směrem do centra města. Strážník P. N. zakreslil do mapky směr jízdy hlídky a vozidla Škoda a místo, ze kterého přestupek viděl. K dotazům správního orgánu uvedl, že jeli v levém jízdním pruhu, a že vozidlo Škoda při výjezdu z čerpací stanice pozorovali ze vzdálenosti 50 až 100 metrů.

[13] Dne 25. 11. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce ze dne 20. 11. 2013, podaná k poštovní přepravě 23. 11. 2013. V ní žalobce zopakoval obsah ústní omluvy podle shora citovaného úředního záznamu a uvedl, že o předvolání se dozvěděl od rodičů až v podvečer jednání a vzhledem k tomu, že během týdne jezdí jako zaměstnanec po celé ČR, nemohl se v daný termín dostavit nebo se dříve omluvit. Žalobce odkázal na telefonickou omluvu, a to že požádal o stanovení nového termínu k ústnímu jednání, a že sdělil adresu pro doručování, na

které je v současné době k zastížení a žádal, aby mu tam byly doručovány všechny písemnosti podle § 20 odst. 1 správního řádu. Žalobce uvedl, že se chce seznámit s tím, jakého přestupku se měl dopustit, neboť si není ničeho vědom. Proto ve smyslu § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích chtěl využít svého práva vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a být přítomen u ústního jednání.

[14] Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta, jak bylo citováno uvedeno výše. Správní orgán vyhodnotil spisový materiál jako dostatečně věrohodný, neboť jsou v něm obsaženy údaje zjištěné strážníky městské policie. Městská policie se podle zákona podílí na dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, přičemž strážník je v případě, kdy je spáchán přestupek, povinen provést příslušný úkon. Při provádění úkonu je povinen nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma. Vzhledem k nesouhlasu žalobce s přestupkem správní orgán nevyhověl žádosti o delegaci místní příslušnosti. Předvolání žalobci bylo doručeno spolu s oznámením o zahájení řízení podle § 24 odst. 1 správního řádu desátým dnem úložní doby, tj. dne 11. 11. 2013. Žalobce v ten den správní orgán telefonicky vyrozuměl, že se nedostaví, jelikož se nemůže uvolnit z práce a uvedl adresu pro doručování. Svoji omluvu žalobce písemně potvrdil s tím, že se o termínu ústního jednání dozvěděl až den před jeho konáním, kdy během týdne jezdí pracovně po celé ČR a nemohl se tedy omluvit dříve a k jednání se dostavit. Správní orgán omluvu vyhodnotil tak, že není náležitá, neboť pracovní záležitosti bez dalšího nejsou důvodem omluvy z ústního jednání, o čemž byl žalobce při telefonickém rozhovoru poučen. Vzhledem k tomu, že se žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavil, přestože mu byla poskytnuta dostatečná doba k přípravě, přistoupil správní orgán v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Po zhodnocení jednotlivých důkazních prostředků správní orgán po citaci svědeckých výpovědí konstatoval, že nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto je bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Svědecké výpovědi se shodovaly vzájemně, jakož i s úředním záznamem sepsaným v den zjištění přestupku. Správnímu orgánu přitom nebyly známy žádné okolnosti, které by snižovaly důvěryhodnost a pravdivost výpovědí strážníků městské policie.

[15] V odvolání žalobce namítal, že se přestupku nedopustil a od žádné benzinové čerpací stanice nevyjížděl. Při zastavení strážníky Městské policie Olomouc v ulici Lipenská mu hlídka sdělila, že ho viděli, jak vyjíždí od čerpací stanice, kterou předtím zřejmě po levé straně míjel. Z toho důvodu trval na sepsání oznámení v domnění, že se bude moct k celé věci vyjádřit, protože si strážníci zřejmě spletli jeho vozidlo. Nikdy strážníkům městské policie neřekl, že od čerpací stanice vyjížděl. Odvolání žalobce podal hlavně proto, že se nemohl jako účastník řízení tohoto účastnit, klást strážníkům městské policie otázky, seznámit se se všemi důkazy, případně navrhnout další. O doručení předvolání se dozvěděl od rodičů až v podvečer před tímto jednáním, s rodiči již nebydlí, o výzvě České pošty, která mu byla vhozena do schránky, ho tito dříve neinformovali a telefonovali mu až následně poté, co mu do schránky byla vhozena obálka s písemností. Žalobce chtěl celou věc

řešit, a tak neprodleně telefonicky 19. 11. 2013 v 9:00 hodin na telefonu 587433408 vyrozuměl pracovníka magistrátu, požádal o stanovení nového termínu a sdělil mu adresu pro doručování. Zároveň požádal o sdělení nového termínu ústního jednání. Omluvu zaslal následně i písemně a nesouhlasil s vyhodnocením omluvy tak, že není náležitá. Zbýlý obsah odvolání je obdobný jako žalobní námítky.

[16] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že byly splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s citovaným ustanovením. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, respektive důležitý důvod podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, na který žalovaný odkázal, přísluší správnímu orgánu. Jak vyplynulo z přestupkového spisu, oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 19. 11. 2013 bylo žalobci řádně doručeno. Jak je totiž z doloženého zřejmé, písemnost byla žalobci doručena na adresu jeho trvalého pobytu, a to za splnění podmínek využití institutu fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Z dodejky doručované obálky bylo zjištěno, že v místě doručení byla zanechána výzva o uložení zásilky spolu s poučením s tím, že tato byla připravena k vyzvednutí ode dne 30. 10. 2013. Jelikož písemnost nebyla vyzvednuta v úložní době, byla dne 12. 11. vhozena do schránky. K zahájení přestupkového řízení stejně jako k předvolání žalobce k ústnímu jednání prokazatelným způsobem došlo, byť se žalobci může jevit, že až příliš přísným způsobem, tedy doručením fikcí, tj. způsobem předvídaným správním řádem v případě, že doručovaná písemnost do vlastních rukou adresáta pro jeho nezastižení byla uložena u držitele poštovní licence, o čemž byl adresát vyrozuměn. Jelikož si žalobce tuto písemnost nevyzvedl (dle správního řádu do 10 dnů), poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Žalobce stěží nevěděl o probíhajícím řízení, vždyť s ním bylo již 4. 9. 2013 sepsáno oznámení o přestupku, do něhož se sám vyjádřil. Proto žalobce měl a mohl v této souvislosti očekávat doručování písemností v režimu správního řízení, a to právě na adresu jeho hlášeného pobytu, když žádná jiná adresa pro doručování určena nebyla, ani sdělena správnímu orgánu. Námítka žalobce, že se v místě hlášeného pobytu v době doručování nezdržoval, je lichá. Neobstojí ani námítka žalobce, že se o předvolání dozvěděl až od svých rodičů den před ústním jednáním. Za daného stavu je pro posouzení včasnosti předvolání rozhodné, kdy došlo k jeho doručení (nastala fikce) a nikoliv, kdy se žalobce o předvolání fakticky dozvěděl. Předvolání bylo žalobci doručeno 8 dnů před nařízeným ústním jednáním, tedy s dostatečným časovým předstihem v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobce si v odvolání rozporuje v tom, kdy se měl od rodičů dozvědět o doručení zásilky. Jednak uvádí, že mu rodiče telefonovali až následně poté, co byla zásilka s písemností vhozena do schránky a na straně druhé, že v podvečer před jednáním. Z dodejky je zřejmé, že zásilka byla vložena do schránky následující den fikcí doručení, tj. již dne 12. 11. 2013. Otázkou zůstává, proč žalobce nekontaktoval správní orgán dříve, ale naopak až hodinu před vlastním jednáním. Uvedené zajisté může svědčit o jisté účelovosti takového jednání. Tento stav zajisté ani nezhojí žalobcem následně zasláná písemná omluva, která byla podána u poštovního úřadu v Kostelci nad Orlicí (obec hlášeného pobytu žalobce) a to dne 23. 11. 2013, tedy až den po ústním jednání. Ve vazbě na uvedené tak neobstojí důvod, jenž bránil žalobci se dostavit k ústnímu jednání, tedy výkon zaměstnání.

Z povahy věci nelze považovat takto učiněnou omluvu za náležitou, potažmo předestíranou skutečnost za důležitý důvod, když tato s odvoláním na uvedené nebyla včas a řádně učiněna a v potřebném rozsahu doložena, ač byl žalobce s dostatečným předstihem předvolán. Důvody nepřítomnosti sdělí předvolaný správnímu úřadu prokazatelným způsobem buď ústně do protokolu, nebo písemně zpravidla následující pracovní den po převzetí předvolání nebo poté, co se o uvedené skutečnosti, která mu brání dostavit se na předvolání, dozví. Žalobce však tomu v dané oblasti nedostál, když ve smyslu uvedeného svoji omluvu řádně neučinil a prokazatelně nedoložil a k nařízenému ústnímu jednání se nedostavil, čímž se tímto svým postojem vzdal svého práva na obhajobu. Omluvit se z nedostavení se na předvolání lze jen ze závažných důvodů, jež jsou zpravidla povahy objektivní, neovlivnitelné vůlí účastníka řízení. Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, provozování koníček a jiných zájmů, popř. jiné soukromé aktivity. Pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodů však zákon nestanoví žádná kritéria, společné všem důvodům nepřítomnosti je jen jejich řádné doložení (důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje) tak, aby odůvodněnost byla správním orgánem přezkoumatelná, což se v daném případě nestalo (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2010, čj. 2 As 8/2009 – 95). Žalobce se nedostavením se k nařízenému jednání připravil o možnost účasti na dokazování a seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci. Tato námitka žalobce je lichá. Žalobce se svojí neúčastí na ústním jednání zbavil svého práva na projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, čj. 5 As 17/2010 – 111). Ustanovení § 36 správního řádu by bylo namísto v případě, pokud by byly po ústním jednání ještě shromažďovány další podklady pro rozhodnutí. Tak tomu v daném případě však nebylo. Z přestupkového spisu vyplynulo, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, z podkladů shromážděných ve spise mohl správní orgán I. stupně vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Správní orgán I. stupně dal žalobci reálnou možnost vyjádřit se ke skutečností, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí. Poskytnutí reálné možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí při ústním jednání je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem správního orgánu I. stupně, když vzal za podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi zasahujících strážníků městské policie O. V. a P. N., a to ve vzájemné souvislosti s jimi pořízenými podklady, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě jeho zjištění a úředním záznamem. Na podkladě uvedeného bylo pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvořily ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou strážníků jsou v rozhodných skutečnostech konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru správního orgánu I. stupně, že jejich výpovědi jsou zcela věrohodné. Jak totiž shodně vyplynulo z jejich výpovědí, tito vozidlo žalobce pozorovali při dojezdu na úroveň čerpací stanice, když vyjíždělo a stáčelo se

v protisměru v jejich směru jízdy přes vodorovné dopravní značení, oddělující jízdní pruhy s protisměrným provozem, načež po tomto zjištění bezprostředně sledovali vozidlo žalobce až do jeho zastavení. Oba svědci vyloučili možnou záměnu s jiným vozidlem, přičemž místo přestupku vymezili na doloženém orientačním plánu. Za daného důkazního stavu nemůže obstát obhajoba žalobce, že od čerpací stanice vůbec nevyjížděl a strážníci pravděpodobně v hustém provozu zaměnili jeho vozidlo za jiné. Podpůrně k již uvedenému svědčí i ta skutečnost, že žalobce na místě samotné kontroly takovou skutečnost neuváděl, pouze se omezil na vyjádření, že si není žádného přestupku vědom. Uvedenému přisvědčují i svědecké výpovědi obou strážníků, dle kterých žalobce bezprostředně po zastavení vyjetí od čerpací stanice přestupek nepopíral. Správní orgán I. stupně provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 4. 9. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 7. 3. 2014.

[19] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[20] První spornou otázkou je otázka, zda správní orgány vyložily neurčitý právní pojem *náležitá omluva* či *omluva z důležitého důvodu*.

[21] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[22] Soud se zcela ztotožňuje se skutkovými a právními závěry týkajícími se omluvy žalobce a projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Žalobce se omluvil správnímu orgánu I. stupně telefonicky v den konání jednání z důvodu, že se o něm dozvěděl v předvečer jednání a že se nemůže uvolnit z práce (toto tvrzení je shodně uvedeno v úředním záznamu o telefonické omluvě žalobě i v jeho písemné omluvě a v odvolání). Přitom byl podle úředního záznamu oprávněnou úřední osobou poučen o tom, že pracovní důvody bez dalšího nejsou důvodem omluvy. Ostatně, žalobce tyto skutečnosti nijak nerozpорије. Přitom předvolání bylo připraveno k vyzvednutí od 30. 11. 2013 a 12. 11. 2013 vhozeno do schránky v místě adresy trvalého bydliště žalobce a tím současně doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu (ve znění účinném v roce 2014), podle kterého *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*. Jinou adresu žalobce do odeslání předvolání nesdělil ani správnímu orgánu,

ani Městské policii Olomouc při zjištění přestupku. Vzhledem k tomu, že písemné doplnění omluvy obsahovalo totožné důvody jako omluva ústní (telefonická), neměl správní orgán I. stupně důvod k tomu, aby omluvu posoudil odlišně. Žalobce nepožádal o přeložení termínu na dřívější den ani nepožádal o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu (*prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena*) – rozhodně z textu písemné omluvy toto dovodit nelze, je zde pouze připojeno sdělení o nové, doručovací adrese.

[23] Posouzení důležitosti důvodu omluvy svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při postupech správních orgánů v řízení, příp. při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán projednávat a rozhodovat o něm. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 - 99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.]. V souzené věci podle soudu žalobce relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil (např. důležitost pracovních důvodů, nemožnost uvolnit se ze zaměstnání, vzít si dovolenou atd.). Námitku nesprávné interpretace neurčitých právních pojmů *náležitá omluva* či *omluva z důležitého důvodu* neshledal soud důvodnou.*

[24] Druhou spornou otázkou je porušení § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. Podle § 36 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*. Podle § 36 odst. 2 správního řádu *účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak*. Podle § 36 odst. 2 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném*

rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

[25] Žalobce byl poučen podle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu v oznámení o zahájení řízení. Dokazování prováděl správní orgán I. stupně pouze při předmětném jednání a žádné další důkazy mimo toto jednání neprováděl, ani žádné podklady rozhodnutí do spisu nedoplňoval. Jde o běžný, standardní postup v praxi správních orgánů projednávajících přestupky tohoto druhu (spočívající ve zjištění pouhým pozorováním policistů). Žalobce žádné dokazování po zahájení řízení do doby projednání přestupku nenavrhoval, ba ani se k věci nijak správnímu orgánu nevyjadřoval. Žalobce tak mohl legitimně očekávat, že v den projednání přestupku bude ve věci provedeno dokazování a vzhledem k povaze přestupku a procesnímu stavu věci (absence návrhů na další dokazování a šlo o poměrně jednoduchou skutkovou situaci, nikoliv např. o dopravní nehodu) bude i ukončeno. Správní orgány neměly důvod opakovaně poučovat žalobce podle § 36 správního řádu a neměly důvod sdělovat mu za dané situace, že shromáždily všechny podklady pro rozhodování. Námitka porušení § 36 správního řádu je tak neopodstatněná.

[26] Námitka, že ve výpovědích strážníků městské policie byly rozpory, byla podána po uplynutí lhůty pro podání a doplnění žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., v rozporu s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. *Obiter dictum* (s ohledem na to, že jde o správní trestání) soud pro úplnost dodává, že jde o námitku lichou. Žalobce nijak tuto námitku nekonkretizoval. Podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[27] Nepodstatný rozdíl ve vyjádřeních strážníků ohledně vzdálenosti policejního vozidla od čerpací stanice není pro věc nijak významný (*vozidlo bylo na úrovni konce budovy po levé straně* – podle vyjádření strážníka V. na straně jedné a na straně druhé pozorování *vozidla žalobce ze vzdálenosti 50 až 100 m* strážníkem N.). V podstatných rysech se výpovědi policistů zcela shodovaly. Důkazy tak byly vyhodnoceny správními orgány v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu.

[28] K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla*

najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[29] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[30] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně